

Organik Mücadele

2010-03-07

İnsanların bir şeyler inşa etmek için başka şeyleri yıkmayı düşünmesi normal, ancak bunun *tek yol* gibi görülmesi ne kadar normal?

En sağlam yeni eskiyi yıkarak yapılır

demmişti biri, tüm ihtilalcilerin düşüncesi bu havadan nasiplenmiş olmalı...

İhtilal mefkureleri denebilecek ve içinde bulunduğu toplumu toptan değiştirmeyi heves edenlere teşmil edebileceğimiz bu anlayışın ıskaladığı şey şu, hayatta gerçekte yıkmak yoktur, gerçekte sadece ikame edebilirsiniz.

Nasıl?

Varlığı yoklukla ikame edemez kimse, devleti insanların bilinciyle, mülkiyeti planlama ve gözetimle ikame edemez; gerçekte devlet sadece devletle, zenginlerin mülkiyeti zümre mülkiyetiyle, bir şeylerin varlığı ancak başka şeylerin varlığıyla ikame edilir. Hayat boşluk kabul etmez, o sebeple yokluk dediğimiz şey sadece *bir şeyin* yokluğudur, toptan bir yokluk hali değil. Ve her yokluğun çağıracağı da bir varlık vardır.

Bu sebeple ihtilaller büyük ideallerle başlasalar da, yok etmeye çalıştıkları zulmün yerini alan düzenler tesis ederler. Tüm ihtilallerin barış ve kardeşlik türkülerıyla alevlenip, kan, gözyaşı ve ızdırapla nihayet bulmasında, ihtilalin yok etmeye çalıştığı düzene dönüşmesinde bir anlam, bir hikmet aramak gerek.

Peki, bu dünya nasıl değişir?

Birincisi, görmeliyiz ki, dünya değişmesi gerektiği için değişir, biz değişmesini istediğimiz için değil. Kendisine hakim olamayan ve kendisini değiştirmeye muktedir olamayan, körce, batılca bir itikadla dünyayı değiştirebileceğini sanan insanın dünyayı değiştirmeye muktedir olması muhaldir.

İkincisi, dünyayı değiştirmek hevesi önce dünyanın neden bu halde olduğunu anlamayı da gerektirir. Dünya kötülüklerle doluysa, bunun sebepleri üzerine kafa yoracak ve bunu sahte bir takım ilahlara -Yahudilere, Kapitalistlere, Batılılara, Kemalistlere, Müslümanlara vs.- değil, gerçek sebeplere, insanın kötülük üreten tarafına ve kötülüğün devamını sağlayan sebeplere bağlayacak bir idrak gerekir. Dünyayı değiştirmenin ikinci şartı, insanı ve dünyayı olduğu gibi görmektir.

Bunların üstüne organik mücadelede kısaca şudur: Değiştirmeyi düşündüğünüz şeyin hayatta oynadığı rolü oynayacak başka şeyler geliştirin ve kötüyü iyiyle ikame edin. Devleti sevmiyorsanız, onun gördüğü vazifeyi başka bir şeyle ikame etmeye çalışın, orduyu sevmiyorsanız, başka bir şeyle ikame etmeye çalışın, polisi sevmiyorsanız, başka şeyle ikame edin, bilimin aldığı şekli sevmiyorsanız, başka şeyle ikame edin, dinin halini sevmiyorsanız başka şeyle ikame edin...

Bu söylediklerim ilk okuyunca komik, ikincisinde muazzam, üçüncüsünde imkansız gelecektir. Yine de “orduyu yoketmek”le, “orduyu başka bir şeyle ikame etmek” arasında, birincisinin telmih ettiği sürüyle olumsuzluğun ötesinde, ikincisinin lehine bir kolaylık vardır...

İkame ademden daha kolay olduğu halde, insanın aklına ilk gelen adem oluyor hep...